

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND MCGREGOR STREET, IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТИ

газета для робочого людю — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.
Видає Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпоророване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українським Робітничим Дому, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

"ВОРКЕРС ЮНІТІ" — ГАЗЕТА, ЯКУ ТРЕБА ПІДТРИМАТИ Й ПОШИРЮВАТИ

15 липня має вийти перше число газети "Воркерс Юніті", орган Воркерс Юніті Ліг. Газета з'являється на часі, хоч в найближчий в історії час канадської робітничої класи.

Воркерс Юніті Ліг — це одиничний революційний трейд-юнітний центр в Канаді, який став вже на тверду підвалину, навазяв звязки з робітництвом, провівши велику кампанію за державним забезпеченням від безробіття, який завоював майнерську юнію на заході, потворив юнію в різних містах Канади та творить опозиційні групи в реакційних юніях, проводячи одночасно велику організаційну роботу між безробітними.

Однак до цього часу Воркерс Юніті Ліг немає свого друкованого органу. Це умено відбивається на всій діяльності. По перше — нема того організаційного чинника, який надавав би напрям в керуванні цілою організаційною роботою; друге — брак того чинника, який широко висловлював би робітникам, що таке Воркерс Юніті Ліг, чим вона ріднитися від інших трейд-юнітних центрів і т. д.

Поки Воркерс Юніті Ліг не буде мати свого центрального органу, доти її дуже буде тяжко розвивати свою діяльність. Коли деякі поодинокі юні, що належать до ВЮЛ, мають свої газетки, то тим більше повинні її мати центр. Час тепер тяжкий — це правда; але час тепер дуже важливий — це також правда. Час великих класових боїв, поліційного терору, засудів, депортувань — це час, коли бойова робітничая преса виконує дуже важливу організаційну, освідломячючу й керівничу роботу. Тому всі робітники повинні всіма силами підтримати "Воркерс Юніті". Газета буде виходити два рази на місяць по шість сторін, а передплата вносить \$1.50 на рік. Воркерс Юніті Ліг ставивсь бойове гасло: "До 15 липня зібрати 3,000 передплатників і \$3,000 пресового фонду!"

Що ви зробили вже для підтримки цієї газети?

ПАНИ, ПОПИ Й ЇХНІ СИНКИ З "ПРОСВІТИ" З ПОЛІЦІЄЮ ПРОТИ СЕЛЯН

Старокраєві робітничо-селянські газети доносять, що 4го червня у Львові діялися надзвичайні речі. Того дня починався у Львові з'їзд "Просвіти". Крім попів та ундо-радикалів, дірбули на з'їзді, але делегати від місцевих "Просвіт" поверх 200 селян з 19-ох повітів. Але на з'їзді їх не впустили попи, студенти й поліція. Через це сотки читальень селянських "Просвіт" не були на тому з'їзді зареєстровані. Заведво вторим селянам вдалося дістатися до середини, але як тільки вони відкрили рота, то їх винесли з сали.

Делегати-селяни мали повноважні мандати від своїх читальень, деякі мали мандати, підписані самим головою просвіти Галуцінським, але при вході на сально студентська бойка в числі 30 осіб, що стояла разом з поліцією, виривала у селян мандати й селян не пускала до сали. В тій роботі між бойкою УВО й польською поліцією було найтісніше об'єднання. Поліція стояла в рядах із студентами тайна й умудрована. Газети подають навіть імена поліційних агентів. Коли один селянин, маючи мандат з підписом самого Галуцінського, зажадав таки, щоб його впустили до сали, то поліція сказав, що піде й запітє самого Галуцінського!

Зате коли приходили попи, то їх і студенти й поліція пустили без ніяких мандатів. Реверенда була мандатом. Не впустили на збори також представників робітничо-селянської преси, а пресового референта львівської поліції то заряд "Просвіти" спеціально запросив на з'їзд "Просвіти".

Хто з селян протестував, або старався дістатися до середини, того студентська бойка разом з поліцією билла по голові палками. По такій "параді" селяни, навіть унівці, зголошувалися до редакції "Сельроба" та інших газет і заявляли свої обурення.

Самі наради попівні та унівських лідерів обернулися в скажені напади проти Радянського Союзу й Радянської України. Одночасно панство й поліція як скажені в'їдали на сільські читальні "Просвіти" та все домагалися, щоб їх оподаткувати і в цей спосіб сплатити величезні довги централі, що їх наробили своєю заодійською господаркою унівські лідери та попи. Кричали чорні круки, як скажені про те, що в сільських читальнях шириться більшовизм, доказуючи цим, що потрібна ще одна "нацифікація". На з'їзді виявилось, що "Просвіта" є в безвідхідному стані.

Але те, що сталося потім, то навіть ундо-радикали та попи цього не сподівалися. Коли студентська бойка побачила, що селяни вже пішли геть, тоді вона сама вчинила бучу на з'їзді "Просвіти" й демонстративно забрала із з'їзду, мовляв, як протест проти запрошення на з'їзд поліції. Таке подле лицезміство! Сама та студентська бойка разом з поліцією не впустила до сали селян; а потім, прогнавши та повикдавши з сали селян, сама запротестувала проти запрошення поліції.

Дня 6 червня відбулася у Львові загальні збори товариства "Прихильників освіти". Тут зібралася сама "просвітняська" угодовська сметанка. Прийшли студенти. Вони тут вигукували, не давали говорити промовцям, не дивлячись на домагання Децикевича, голову католицького союзу, та вибрики О. Наза-

рука, який радив студентам "менше бавитися в політику". Дійшло до того, що теперішній виділ примушений був зрезистувати, а голова Децикевич проголосив збори замкненими. Тоді студенти, набравши крику, замкнули двері й не хотіли нікого випустити із сали, домагаючись слова, щоб відповісти своїм "наставникам". Панство, як хворі, вітало, куди хто міг, під шалені спві й крики студентів. Описуючи цю подію, "Діло" каже, що це "сталося щось несподіваного і небувалого на ніких наших зборах".

Отже, виховання, яке давали подлі батьки своїм дурним дітям, та зброя, якою вони навчили їх володіти проти селян і робітників, тепер обертається також проти самих вихователів. Так їм і треба.

ПРОМОВА ТЕЛЬМАНА ПЕРЕД ВИБОРАМИ ДО ОЛЬДЕНБУРГСЬКОГО ЛЯНДАТУ

Напередодні виборів до Ольденбургського ляндагу вождь німецької компартії тов. Тельман виступив в Ольденбургу з промовою, в якій виклав програму німецької компартії з надання допомоги селянству.

"Не тільки робітники, службовці, — сказав тов. Тельман, — але й трудящі селянство дуже потерпіло від економічної кризи та політики пануючої капіталістичної класи. Уряд Брюнінга-Шілде роздає шорично, за допомогою соціал-демократії, мільйонні субсидії поміщикам і куркулям за рахунок трудящих мас. Ці субсидії досягли вже суми, близько, 4 мільярди марок. Націонал-соціалісти (фашисти) та єдиний фронт поміщиків і куркулів зрозуміло, не заперечують проти цієї мільярдної суми трудящих селян на користь великих землевласників. Навпаки, вони мають сміливість говорити про те, що він недостатній. Політика німецького уряду свідомо та систематично скерована до зубожіння та руйнування се-

лянства. Лише народна революція, під керівництвом комуністичної партії, дасть трудящим селянам волю.

У СРСР селянин є господар. У цей самий час в Ольденбургській та інших німецькі селяни примушені працювати по 14-15 і навіть 16 годин на добу. У СРСР перед селянами повстають нові перспективи — вони поруч з міським пролетаріатом можуть посісти в державному апараті найвищі пости.

У капіталістичних країнах трактор є власність лише великих аграріїв. У СРСР тракторами користуються мільйони бідняцьких господарств. У капіталістичних країнах засівна площа дедалі зменшується, а в Радсоюзі вона дедалі поширюється.

Аграрна криза в Німеччині ставить німецького трудячого селянина перед таким питанням: або з комуністами під прапором боротьби за волю, за трактор, або з буржуазією — тоді селянин потрапить під трактор і він його задавить".

КАПРАЛЬ ШУЛЬГА ІЗ СТІЛЕЦЬКИХ КОНОПЕЛЬ

Капіраль польської армії, Павло Шульга, він же "член редакційної колегії", "Стілецьких Вістей", дирігент великопольської надвот оркестри, охрестивши себе конопельником стілецької бригади на Мек'Грегор, у Вінніпегу, розмазав п'янталеві теревени в "Кан. Фармері" проти більшовиків, проти ТОДОВИРНАЗУ, проти поодиноких комуністів.

Жовтоблакитна братія завжди воює тільки брехнями, перекручуваннями, наказами на поодинокі осіб. І сердита на них не слід. Нема нікого.

Бо, як цей капіраль польської армії пише:

"Як бувший воєк УГА, я не крикес по стодах, по соломах, був на фронті під Судовою Вишнею, під Перемишлем, бачив своїми очима (хіба можна бачити ще й снівчаними очима?) як гинуть стрільці й старшини, був у Декиніна, в більшовиків, у поляків, в чехів і т. д.

Гм!... Так багато бачив, так всюди бував, гонили його, біли, й проте дурне зашлюпили. Це так штука, капіраль польської армії! Так за це генералом варта б заробити, а тут тільки є барабанщиком!

Не був я грішній під Судовою Вишнею, але читав я про ту Судову Вишню в споминах С. Шухевича, в першому тому — на сторінках приблизно отак 100—150. Кулив я ті спомина у стрілецькій громаді і славива штука. Шухевич має ліпші очі, як Шульга з конопель та інші капірали й сержанти польської армії. Він оповідає там, як то під тою Судовою Вишнею ї довокла Львова команда галицької армії вірно служила польській шляхті, як навіть легко здобути позиції казала віддавати полякам дорогою ціною стрільців.

Але я не про це хотів.

Каже капіраль Шульга, що команді, Шатувський, Навізький, Попович кричали з

платформи Робітничого Дому, щоб не давати інвалідам ані цента.

"Коли б то інвалідам! Несчастя в тім, що той цент ніколи не дійде до інвалідів. Всі жертви, які до цього часу складали канадські робітники й фермери, пожерли "інваліди" від патріотизму й угодовства в Канаді, Празі, Відні, Хшанові, значну частину жерли унівсько-кооперативні "інваліди" у Львові, вони, наприклад, жерли кільканачіть тисяч доларів, що їх в Канаді склали через жовтоблакитний комітет робітників й фермерів для потерпілих від повені, що навістала Галичину в 1927 році.

А послухайте но ви, капірали та сержанти польської армії, скільки то ті "інваліди" жерли різних фондів:

Збирали тут жовтоблакитники якийсь "повоєнний фонд" — ще за часів війни.

Де він? Зберіть, Шульго, усіх своїх капіралів і сержантів в Канаді й нехай хоч один з них скаже, чи дістав він хоч зломаного цента?

Збирали на "сироту Івася" — казали, що кораблями будуть послатися пожитку до Галичини, але не послали навіть в торбі. Де поділися зібрані тисячі доларів? Як "інваліди" їх злопали?

На того "сироту Івася" зібрано щось поверх \$13,000, звіт дали з \$3,407 і то дуже сумнівний, а \$10,000 пішло десь невідомим "інвалідам".

Влаштували якесь весілля у Вінніпегу (фестин-маніфестація) й та забава коштувала поверх \$2,000, зібраних з робітників і фермерів.

Збирали "чверть-мільйоновий фонд". Де він? Барометр навіть показував, скільки зібрано, але ніякий барометр не показав, де ті гроші поділися. (Чи не про ті то часом гроші говорив Свистун, що їх Крамар проїздив до Оттави?)

"А потім, як склали Українсько-Канадський Горожанський Комітет та як почали

збирати на делегацію до Парижу!

Збирали щось \$25,000, казали, що вислали гроші делегації, а коли Мегає хотів помістити в "Укр. Голосі" звіт, то "Укр. Голос" звіт не прийняв, бо... Спитайте його, чому він не прийняв!

Між иншим, запитайте но Боберського, що він зробив з берського, що він зробив з майном УСС у Відні?

А потім, як хотіли Боєри, Цегельський, Курдівичи "позичити" один мільон доларів в українських робітників і фермерів на "випук Галичини".

Коли ж вже приїхав до Канади Назарук, бувший редактор "Стрильця" — от зібрав! Той то зібрав!

Які "інваліди" злопали ті десятки тисяч доларів, що їх Назарук "позичив" у Канаді за допомогою різних жовтоблакитних капіралів?

Нарешті 1927—28 р.р. Збір-ка потерпілих від повені! В Канаді є десятки робітників з тих сіл, де роздавав жертви зібрані через наш комітет т. Навізький. У нас є імя й назви кожного, хто отримав допомогу і в якому селі.

А де гроші, де ті кільканачіть тисяч доларів, що їх зібрав жовтоблакитний комітет? Збирали вони гроші жертвам повені, а потім віддали унівській кооперативі. Самі призналися.

Найдіть нам не тільки хоч одного селянина в Галичині, що дістав хоч цента з цих грошей, але найдіть нам хоч одну сімейську кооперативу, що дста-

Спостереження канадської дійсности

Криза, як вона виглядає в Онтеріо.

II.
Коли хто не може ясно побачити наслідків кризи, коли хто не може зрозуміти, що капіталізм дійшов того степення, де він не тільки нищить уривень робітничого життя, але й індустрії, тому порадує проїхати від Салт Сейнт Мері до Садборі. Проїхатися не першокласним сніварським потягом, але драгничним автомобілем, щоб приглянутися довокла.

Коли Садборі є місто ІНКО, факт, що його ніхто не запечить, то Салт Сейнт Мері є Алгома — місто сталі. Алгома Стіл Ко. керує цим містом. Де б ви не повернулися, ви побачите налісь "Алгома" — там де черевики чистять, на возах, що хліб розвозять так само, як і на фабриках. Однак, могутні колісця сталівня має невдової замкнути, як кажуть відом-

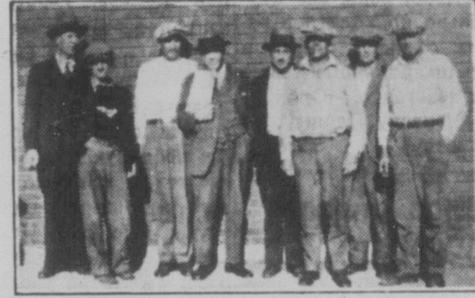
вирять в цей "бонк".
На вашому шляху Нестервил, Онт. Коли ви відїждаете в місто, ви дивуетесь, що сталося, десятки будинків стоять порожні, двері й вікна забиті дошками. Мертве, мовчасне місто. На краю міста ви бачите ще один цвинтар капіталістичного будівництва — величезний тартак. Замкнений, Погорілий. Сторіж на розі, що одинокий залишився і який тримає свій бізнес завдяки дооколичним фермерам, висноє. Не так ще давно це маленьке місто кипіло життям, тартак працював. Потім вони замкнули його одного тижня, а він згорів другого тижня. І він загальною посміхається. Хати позамікані. Величезний бордінгтав має замкнути й сам властивої тратить надію.
Така сама картина й в Катлер, Онт. Одинока річкаши,

Однак мертва тишина панує всюди доккола й у величезних будинках. Папірня не працює вже місяці.

Від Су до Садборі є поверх 200 миль. На тому просторі усюди побачите ту саму картину. Зараз же на краю міста Коперкльфі побачите ви-цедіальну фабрику залізничних тайзів Кресот Ко.

Однак рафінерії ІНКО працюють. Нігель, більше нікля — значить більше куль, більше артилерійських додатків і іншого потрібних для війни матеріялів. Военна індустрія є єдинокла, якої не диткува криза в капіталістичній країні.

Недалеко від Садборі бє робітні встановили в болотних корчах свою республіку. Кілька соток живе іх тут в саморобних шехах. Поліція хотіла їх прогнати, але батьки міста сказали не чпати, бо буде більше з ними мороки, як придуть до міста. Безробітні повинні назвати свою республіку "Просперті", повинні запросити батьків міста до себе "for a week end" для "поправй здоров'я". Отже й тут ми маємо волю. Нема невольничої праці. Але я певний, що в СРСР цих соток безробітних не допустял б до такого життя в болотах, в гнізді різних хвороб. Іх б там за посередництвом невольничої праці заставлял б працювати по 7 годин на добу, мешкати в новозбудованих робітничих апарт-ментах, взяти двотижневу чи місячну відпустку, поїхати на південь і т. ін. І ч не є ми щасливі, що маємо "волю" й немаємо невольничої праці?

Рада Товариства Безробітних в Салт Сейнт Мері, Онт.

Замість 2,500 робітників зараз працює лише 500 до 600 тільки по 4 шифті на тиждень. Люди запитують, що станеться з перекрашним Су, коли ця величезна індустрія замкнеться. Збільшиться на кілька соток безробіття. Збільшиться нужда й голод.

Друга важлива фабрика в Су була папірня Ербітбі. Ще не так давно машини її працювали повним ходом. Але прийшла криза й нині величезна фабрика мертва, ані душі довокла. Гори попелу, поламана машинаерія, подекуди побиті вікна — так виглядають величезні будівлі. Ви мусите задумитися, що недівляється на відкриття в СРСР такої величезної папірні, як Баляхна, тоді, як Ербітбі замкнулася — проте "комунізм руйнує, а капіталізм будує". Розуміється, все менше людей

яку тут побачите, є "третій період хатів", як тов. Ваара, Один з редакторів фінляндської газети "Ванаус", гостро охрестив цей запустілий квартал. В цьому місті ми не найшли й собаку. За містом та сама картина: замкнений тартак.

Зараз за Катлером можна побачити величезне оголошення різних купальничих місцевостей. "Ми скажемо вам, де провести вакації" і т. ін. Ми їм не запитуємо де ті сотки людей поділися після замкнення тартаку — вони пішли пропонити свої вакації в рядах безробітних.

Еспаньола має другу по величині папірню в округі, а одну з найбільших в Канаді. Вхід до папірні, де робітники працюють, як невольники і продукують мільйонові зиски, власникам, є гарно удекорований, яку тут побачите, є "третій період хатів", як тов. Ваара, Один з редакторів фінляндської газети "Ванаус", гостро охрестив цей запустілий квартал. В цьому місті ми не найшли й собаку. За містом та сама картина: замкнений тартак.

Зараз за Катлером можна побачити величезне оголошення різних купальничих місцевостей. "Ми скажемо вам, де провести вакації" і т. ін. Ми їм не запитуємо де ті сотки людей поділися після замкнення тартаку — вони пішли пропонити свої вакації в рядах безробітних.

Еспаньола має другу по величині папірню в округі, а одну з найбільших в Канаді. Вхід до папірні, де робітники працюють, як невольники і продукують мільйонові зиски, власникам, є гарно удекорований,

збирати на делегацію до Парижу!

Збирали щось \$25,000, казали, що вислали гроші делегації, а коли Мегає хотів помістити в "Укр. Голосі" звіт, то "Укр. Голос" звіт не прийняв, бо... Спитайте його, чому він не прийняв!

Між иншим, запитайте но Боберського, що він зробив з берського, що він зробив з майном УСС у Відні?

А потім, як хотіли Боєри, Цегельський, Курдівичи "позичити" один мільон доларів в українських робітників і фермерів на "випук Галичини".

Коли ж вже приїхав до Канади Назарук, бувший редактор "Стрильця" — от зібрав! Той то зібрав!

Які "інваліди" злопали ті десятки тисяч доларів, що їх Назарук "позичив" у Канаді за допомогою різних жовтоблакитних капіралів?

Нарешті 1927—28 р.р. Збір-ка потерпілих від повені! В Канаді є десятки робітників з тих сіл, де роздавав жертви зібрані через наш комітет т. Навізький. У нас є імя й назви кожного, хто отримав допомогу і в якому селі.

А де гроші, де ті кільканачіть тисяч доларів, що їх зібрав жовтоблакитний комітет? Збирали вони гроші жертвам повені, а потім віддали унівській кооперативі. Самі призналися.

Найдіть нам не тільки хоч одного селянина в Галичині, що дістав хоч цента з цих грошей, але найдіть нам хоч одну сімейську кооперативу, що дста-

ла хоч цента, що вони хоч чула щось про ці кільканачіть тисяч доларів, що їх збирали унівські жовтоблакитники жертвам повені!

Зберли їх унівські кооперативні "інваліди".

Був ще в Канаді Укр. Чер. Хрест, який також збирав.

А от зараз самі кажете, що СРС дав щось \$1,500 на видання Свистунової книжки, а \$45 на визвольний фонд, але сами не знаєте, куди ці гроші вислали. І не будете знати.

А куди ви свої посилаєте? До "інваліди" Коновальця? То це за ваші гроші видає він броди шури до Ліги Націй, в яких заважає, що він не є проти Польщі, що не протестує проти знування, засудів на Зах. Україні. То це за ваші збірки так Коновальцеві дякує польсько-шляхетська преса?

Ну, певно ж! Адже ж ви капірали, сержанти польської армії! Дурите своїх сичовиків Вебовою роботою, а самі очікуете на корабель, що повезе вас в польську армію боротися "за незалежну"?

Довго вам не власться дурити роботою тих кільканачіть тисяч робітників, яких тримає при собі, хоч би ви попрі "ісе не вмерла" вничилися грати "еще польська не згінела".

Нічого не допоможе! Вони вас покинуть. А коли вони, оті гуртки робітників, вас покинуть, як вже й почали покидати, тоді покине вас і Веб.

Хоч здорові ви, як бики фізично, то були ви й залишитеся інвалідами умово. Мусит-

КРОВАВІ СУТІЧКИ У ВАРШАВІ

31 травня у Варшаві відбулися демонстрації протесту проти зменшення заробітної плати та проти зрадничества соціал-фашистської профспілкової бюрократії. Демонстрації організували комуністи.

У самому центрі міста демонстрації, що вимагали хліба та праці, побили шибки в крамничих та багатих ресторанах.

Розгніваних демонстрантів, поліція вдарила до воріт будинків та били людей, що шукали там притулку. Коли демонстранти зачинили ворота одного з будинків, поліція почала стріляти та поранила кількох осіб.

У Навелеках демонстранти намагалися пройти на мітинг. Делька агентів охорони, що намагалися арештувати найактивнішого демонстранта, побило. Поліція почала стріляти з револьверів, поранила двох осіб та забилла робітницю.

На вулиці Леніно поліція намагалася розгнати комуністичний мітинг і розпочала стрілявину. Під час сутички з демонстрантами забито та поранено двох поліцаїв. На Солійній вулиці поліція намагася зупинити настовп. Демонстранти почали кидати каміни. Поліція стріляла й тяжко поранила одну жінку. Демонстрацію розгнали.

У цей самий день відбулися "мітинги протесту", що їх організувала ППС. Серед присутніх поширювали комуністичні листівки, з закликом демонструвати. Організувати похід, що його негайно розгнала кімна та піща поліція.

В зв'язку з демонстраціями поліція вчинила багато арештів серед робітників.

В Торчиновичах Самбірського повіту вже два тижні триває страйк вівників, що возять пісок. Страйковий комітет поставив вимогу збільшити платню за перевезення тону з 24 до 35 золотих.

У цьому місті ми не найшли й собаку. За містом та сама картина: замкнений тартак.

Зараз за Катлером можна побачити величезне оголошення різних купальничих місцевостей. "Ми скажемо вам, де провести вакації" і т. ін. Ми їм не запитуємо де ті сотки людей поділися після замкнення тартаку — вони пішли пропонити свої вакації в рядах безробітних.

Еспаньола має другу по величині папірню в округі, а одну з найбільших в Канаді. Вхід до папірні, де робітники працюють, як невольники і продукують мільйонові зиски, власникам, є гарно удекорований,

збирати на делегацію до Парижу!

Збирали щось \$25,000, казали, що вислали гроші делегації, а коли Мегає хотів помістити в "Укр. Голосі" звіт, то "Укр. Голос" звіт не прийняв, бо... Спитайте його, чому він не прийняв!

Між иншим, запитайте но Боберського, що він зробив з берського, що він зробив з майном УСС у Відні?

А потім, як хотіли Боєри, Цегельський, Курдівичи "позичити" один мільон доларів в українських робітників і фермерів на "випук Галичини".

Коли ж вже приїхав до Канади Назарук, бувший редактор "Стрильця" — от зібрав! Той то зібрав!

Які "інваліди" злопали ті десятки тисяч доларів, що їх Назарук "позичив" у Канаді за допомогою різних жовтоблакитних капіралів?

Нарешті 1927—28 р.р. Збір-ка потерпілих від повені! В Канаді є десятки робітників з тих сіл, де роздавав жертви зібрані через наш комітет т. Навізький. У нас є імя й назви кожного, хто отримав допомогу і в якому селі.

А де гроші, де ті кільканачіть тисяч доларів, що їх зібрав жовтоблакитний комітет? Збирали вони гроші жертвам повені, а потім віддали унівській кооперативі. Самі призналися.

Найдіть нам не тільки хоч одного селянина в Галичині, що дістав хоч цента з цих грошей, але найдіть нам хоч одну сімейську кооперативу, що дста-

ла хоч цента, що вони хоч чула щось про ці кільканачіть тисяч доларів, що їх збирали унівські жовтоблакитники жертвам повені!

Зберли їх унівські кооперативні "інваліди".

Був ще в Канаді Укр. Чер. Хрест, який також збирав.

А от зараз самі кажете, що СРС дав щось \$1,500 на видання Свистунової книжки, а \$45 на визвольний фонд, але сами не знаєте, куди ці гроші вислали. І не будете знати.

А куди ви свої посилаєте? До "інваліди" Коновальця? То це за ваші гроші видає він броди шури до Ліги Націй, в яких заважає, що він не є проти Польщі, що не протестує проти знування, засудів на Зах. Україні. То це за ваші збірки так Коновальцеві дякує польсько-шляхетська преса?

Ну, певно ж! Адже ж ви капірали, сержанти польської армії! Дурите своїх сичовиків Вебовою роботою, а самі очікуете на корабель, що повезе вас в польську армію боротися "за незалежну"?

Довго вам не власться дурити роботою тих кільканачіть тисяч робітників, яких тримає при собі, хоч би ви попрі "ісе не вмерла" вничилися грати "еще польська не згінела".

Нічого не допоможе! Вони вас покинуть. А коли вони, оті гуртки робітників, вас покинуть, як вже й почали покидати, тоді покине вас і Веб.

Хоч здорові ви, як бики фізично, то були ви й залишитеся інвалідами умово. Мусит-

збирати на делегацію до Парижу!

Збирали щось \$25,000, казали, що вислали гроші делегації, а коли Мегає хотів помістити в "Укр. Голосі" звіт, то "Укр. Голос" звіт не прийняв, бо... Спитайте його, чому він не прийняв!

Між иншим, запитайте но Боберського, що він зробив з берського, що він зробив з майном УСС у Відні?

А потім, як хотіли Боєри, Цегельський, Курдівичи "позичити" один мільон доларів в українських робітників і фермерів на "випук Галичини".

Коли ж вже приїхав до Канади Назарук, бувший редактор "Стрильця" — от зібрав! Той то зібрав!

Які "інваліди" злопали ті десятки тисяч доларів, що їх Назарук "позичив" у Канаді за допомогою різних жовтоблакитних капіралів?

Нарешті 1927—28 р.р. Збір-ка потерпілих від повені! В Канаді є десятки робітників з тих сіл, де роздавав жертви зібрані через наш комітет т. Навізький. У нас є імя й назви кожного, хто отримав допомогу і в якому селі.

А де гроші, де ті кільканачіть тисяч доларів, що їх зібрав жовтоблакитний комітет? Збирали вони гроші жертвам повені, а потім віддали унівській кооперативі. Самі призналися.

Найдіть нам не тільки хоч одного селянина